

การประชุมพิเศษเทศกาลวันทหารผ่านศึก

(26-29 พฤษภาคม 2023)

หัวข้อ: การรู้จัก, ประสบการณ์, และรับสุขพระคริสต์ดังที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือฟิลิปปอย

ข้อความที่สำคัญ:

ถ้าจะยึดพระคริสต์เป็นทุกสิ่งและได้รับพระองค์ในทุกสิ่ง
เราก็ต้องเรียนรู้ที่จะปฏิเสธตัวเองและหันสู่วินัยของเรตลอดเวลา
เราต้องเป็นหนึ่งในจิตเพื่อจะรับสุขพระคริสต์โดยการคิดในสิ่งเดียวกัน,
โดยการเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ในส่วนต่างๆ ทางภายในของพระองค์,
และโดยการยอมให้พระเจ้าทรงดำเนินการอยู่ภายในเรา
ทำให้เราตั้งใจและกระทำการเพื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า

เราควรเหมือนเปาโลที่มุ่งมาดปรารถนาที่จะรู้จักและมีประสบการณ์ต่อพระคริสต์,
ฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์, และการสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ร่วมกับพระองค์
ทั้งยังถอดแบบการตายของพระองค์อันเป็นแม่แบบของการดำเนินชีวิตคริสเตียน

เราต้องถอดแบบการตายของพระคริสต์ เพื่อเราจะบรรลุถึงการเป็นขึ้นที่เลอเลิศ —
นี่คือทางเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะมุ่งหน้าต่อไปได้ในการฟื้นฟูของพระองค์,
ทางเดียวที่จะก่อสร้างคริสตจักรของพระองค์, ทางเดียวที่เจ้าสาวจะเตรียมตัวพร้อม,
และทางเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาได้

ตอนที่ 1

ยึดพระคริสต์เป็นทุกสิ่งเพื่อจะได้รับพระองค์

โดยการปฏิเสธตัวเองและหันสู่วิญญาณของเรา

ข้อพระคัมภีร์: มธ.3:17; 12:18; 16:24; มก.9:7-8; 2กธ.2:10; ฆต.1:15ก, 16ก; กซ.2:16-17

I. พระคริสต์คือผู้ที่พระทัยของพระเจ้าทรงปรารถนา — มธ.3:17; 12:18; 17:5; ฆต.1:15ก, 16ก:

1. พระทัยปรารถนาของพระเจ้าต้องการให้มนุษย์, เรื่องราว, และสิ่งของทุกอย่างในจักรวาลนี้ล้วนสำแดงพระคริสต์; เมื่อทุกสิ่งในจักรวาลถูกรวบรวมไว้ภายใต้ประมุขหนึ่งเดียวในพระคริสต์ จักรวาลจะมีสันติสุขและความกลมเกลียวอย่างสิ้นเชิง และทุกสิ่งในจักรวาลก็จะสำแดงพระคริสต์ — กซ.1:15-19; 3:10-11; อฟ.1:10, 22-23; 4:15-16; ยชย.55:11-13.
2. เราดำรงอยู่เพื่อการสำแดงพระคริสต์, เราประกาศกิตติคุณเพื่อการสำแดงพระคริสต์, การงานของเรามีเพื่อการสำแดงพระคริสต์, และคริสตจักรก็มีเพื่อการสำแดงพระคริสต์ — 43:7; 2กธ.4:5; 1กธ.15:58; ยช.17:23; อฟ.1:23; 3:19-21.
3. พระคริสต์ทรงเป็นความเที่ยงแท้ของทุกสิ่งที่อยู่ในด้านบวกลในจักรวาล — กซ.2:16-17:
 - (1) ทั้งจักรวาลนี้คือภาพวาดขนาดใหญ่ที่พระเจ้าทรงเป็นผู้วาด; ภาพวาดนี้กล่าวถึงพระคริสต์, บรรยายถึงพระคริสต์, และมีไว้เพื่อการสำแดงพระคริสต์ — 1:15-17; บปส.19:1-6; รม.1:20; ฮร.11:3.
 - (2) เราकिनเดิมพระคริสต์ทุกวัน, เรามีการสำเร็จครบถ้วนและการพักสงบในพระคริสต์ทุกสัปดาห์, เรามีประสบการณ์ต่อการเริ่มต้นใหม่ในพระองค์ทุกเดือน, และพระองค์ทรงเป็นความยินดีและการรับสุขของเราตลอดทั้งปี — กซ.2:16-18ก.
4. ภายในของเรากำลังต้องมองเห็นและตระหนักว่า พระเจ้าไม่ทรงต้องการสิ่งอื่นใดที่นอกเหนือจากตัวของพระคริสต์เลย; เป้าหมายของพระเจ้าในการฟื้นฟูของพระองค์คือการฟื้นฟูพระคริสต์เป็นทุกสิ่งต่อเรา — 1กธ.1:9:
 - (1) เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้าสู่เรา พระองค์ไม่เพียงต้องการที่จะเป็นชีวิตของเราเท่านั้น แต่ยังต้องการที่จะเป็นทุกสิ่งของเราด้วย; พระองค์ทรงเป็นลมปราณแห่งชีวิต (ยช.20:22), น้ำแห่งชีวิต (4:14; 7:37-39), อาหารแห่งชีวิต (6:35, 48), ความสว่างแห่งชีวิต (1:4; 8:12), และที่อาศัยแห่งชีวิตของเรา (14:23; 15:1, 4-5).
 - (2) เราต้องดำเนินชีวิตให้คู่ควรกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะเป็นที่ขอบพระทัยพระองค์ในทุกสิ่งและบังเกิดผลในการดีทุกอย่าง โดยการดำเนินชีวิตพระคริสต์, ทำให้พระคริสต์จำเริญองกงาม, สำแดงพระคริสต์, และให้พระคริสต์แพร่พันธุ์ออกไปในทุกด้าน — กซ.1:9-10.
 - (3) เราต้องยอมให้พระเจ้าทรงนำพระคริสต์มากระทำเข้าสู่เราจนถึงขั้นที่พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งต่อเรา — เป็นทั้งความยินดีอย่างที่สุดของเราและบำเหน็จใหญ่ยิ่งของเรา — อฟ.3:16-19; บปส.43:4ก; ยนช.15:1; ยช.15:11; รม.14:17; ฟป.3:14.
 - (4) สิ่งที่ทำเป็นต่อเรามากที่สุดในวันนี้คือการมองเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระวิญญาณนั้นที่อาศัยอยู่ในวิญญาณของเรา; ถ้าเรามองไม่เห็นประเด็นนี้ ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระคริสต์ก็จะเป็นแค่หลักธรรมทางทศนภายนอกต่อเราเท่านั้น — 1กธ.15:45ข; 2กธ.3:17-4:1; 2ตธ.4:22; 1กธ.6:17; ยช.4:24.
 - (5) พระคริสต์ยังเป็นพระคำด้วย; เมื่อเราติดต่อบพระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยวิญญาณของเรา พระคำของพระองค์ก็กลายเป็นวิญญาณ และเมื่อพระคำของพระองค์กลายเป็นวิญญาณ พระวิญญาณนั้นก็เสด็จเข้าสู่เรา เพื่อเราจะสามารถถูกพระองค์ยึดครอง, เปลี่ยนแปลง, และผสมกลมกลืนกับพระองค์อย่างครบถ้วน เพื่อจะทำให้พระทัยปรารถนาของพระเจ้าได้อิมหน้า — อฟ.6:17-18; ยช.5:39-40; 6:63.
5. เมื่อเราได้มองเห็นพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งและได้เรียนรู้เคล็ดลับแห่งการรับสุขพระองค์แล้ว เราย่อมจะสัตย์ซื่อต่อการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า — มก.9:7-8; กจ.26:19, 22; 1กธ.1:2, 9-10; 2:9-10; 2กธ.2:10; 2ตธ.4:9-18; ฟป.1:19-21ก:
 - (1) เราควรฟังความสนใจที่พระองค์ ไม่ใช่ที่มนุษย์, เรื่องราว, หรือสิ่งของใดๆ ที่นอกเหนือจากพระองค์; เราควรรวบรวมความสนใจอยู่ที่พระองค์ผู้เป็นศูนย์กลางเพียงหนึ่งเดียวของเราที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เพื่อให้ปัญหาทั้งปวงในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับการแก้ไข — 1กธ.1:9; วว.2:4-5; กซ.1:17ข, 18ข.
 - (2) เมื่อคนคนหนึ่งไปจากการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั้นย่อมหมายความว่าเขาคงไม่เห็นเลยว่า การฟื้นฟูคืออะไร; เราจะอยู่ในการฟื้นฟูอย่างมั่นคงปลอดภัยและได้รับการปกป้องจากการแตกแยกหรือไม่ เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับ

นิมิตที่เรามองเห็น; ทางเดียวที่เราจะรอดจากการแตกแยกได้ก็คือการรวบรวมความสนใจอยู่ที่พระคริสต์เท่านั้น.

- (3) ถ้าเราสนใจแต่พระคริสต์ในฐานะศูนย์กลางหนึ่งเดียว, ทางเลือก, สิ่งที่เรารักชอบ, รัชชาติ, และการรับสุขของเรา เรื่องนี้จะคุ้มครองเราไว้ในคริสตจักรที่อยู่ในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา มิฉะนั้นเราจะผิดหวังหรือไขว้เขว และละทิ้งการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า.

II. เราต้องทำตามแบบอย่างของเปาโลในหนังสือฟิลิปปอย ในการยึดพระคริสต์เป็นทุกสิ่ง:

1. “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การที่มีชีวิตเป็นอยู่ก็คือพระคริสต์” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นการดำเนินชีวิตของเขา — 1:21n.
2. “บัดนี้แม้จะเป็นกิติ หรือจะตายก็ตีพระคริสต์ก็ยังคงลำแดงใหญ่ขึ้นในร่างกายของข้าพเจ้า เหมือนดั่งที่เคยลำแดงอยู่เสมอมา” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นการลำแดงของเขา — ข้อ 20.
3. “จงให้ความคิดที่มีอยู่ในพระคริสต์เยชูนี้ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย” — เปาโลยึดความคิดของพระคริสต์เป็นความคิดของเขา — 2:5.
4. “และจะถูกพบเห็นว่าคุณอยู่ในพระองค์ มิใช่ว่ามีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งเนื่องมาจากกฏบัญญัติ แต่เป็นความชอบธรรมที่มีโดยความเชื่อในพระคริสต์คือความชอบธรรมซึ่งเนื่องมาจากพระเจ้าและมีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อ” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นความชอบธรรมที่เขาได้ดำเนินชีวิตออกมา — 3:9.
5. “ข้าพเจ้ายังเห็นว่าสิ่งสารพัดเป็นการสูญเสีย เพราะเหตุความประเสริฐเลิศแห่งการรู้จักถึงองค์พระคริสต์เยชูเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าได้สูญเสียสิ่งสารพัดและเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับพระคริสต์” — เปาโลเห็นว่าการรู้จักพระคริสต์ย่อมเหนือกว่าทุกสิ่ง — ข้อ 8.
6. “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตัวข้าพเจ้าเองฉวยไว้ได้แล้ว แต่มีอย่างเดียวคือว่า ข้าพเจ้าได้ลิ้มทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง และโน้มตัวไปหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหน้า ข้าพเจ้าเพียรพยายามแสวงหาเพื่อมุ่งสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลที่พระเจ้าทรงเรียกให้ข้าพเจ้ามุ่งขึ้นไปรับในพระคริสต์เยชู” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นเป้าหมายของเขา — ข้อ 13-14.
7. “พี่น้องทั้งหลาย สิ่งใดที่จริง, สิ่งใดที่น่านับถือ, สิ่งใดที่ชอบธรรม, สิ่งใดที่บริสุทธิ์หมดจด, สิ่งใดที่น่ารัก, สิ่งใดที่มีชื่อเสียงดี คือถ้ามีคุณธรรมประการใดหรือถ้ามีการสรรเสริญประการใด ก็จงคิดใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นคุณธรรมของเขา — 4:8.
8. “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชแก่ข้าพเจ้า” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นฤทธิ์เดชของเขาในการดำเนินชีวิตออกซึ่งพระคริสต์เป็นการดำเนินชีวิตที่เลอเลิศของเขา — ข้อ 13.
9. “ไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่ในสภาพการณ์เช่นไร ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้มาแล้วในการรู้จักพอ. ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอัปยศและก็รู้จักที่จะเผชิญกับความมั่งคั่งในแต่ละเรื่องและในทุกเรื่อง ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับทั้งในการอิมท้องและในการทิวไทย ทั้งในความมั่งคั่งและในความขัดสน” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นเคล็ดลับของเขา — ข้อ 11-12; เทียบ ข้อ 4-7.
10. “ความเป็นพลเมืองของเรานั้นอยู่ในสวรรค์ทั้งหลาย เราอ่อนรนคอยท่าองค์พระผู้ช่วยที่จะเสด็จมาจากที่นั่น คือองค์พระเยชูคริสต์เจ้า พระองค์จะทรงเปลี่ยนรูปลักษณะกายอันต่ำต้อยของเราให้ถอดแบบเหมือนกายอันสง่าราศีของพระองค์ ตามการดำเนินการที่พระองค์ทรงใช้ปราบสิ่งสารพัดให้สยบอยู่ที่ใต้พระองค์” — เปาโลยึดพระคริสต์เป็นความหวังของเขา — 3:20-21.

III. เราได้รับพระคริสต์เพื่อพระองค์จะทรงได้รับเรา (ข้อ 12; เทียบ ฮบม.1:1) ตามแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้:

1. การได้รับพระคริสต์ทำให้เราเรียนรู้ถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า (พระคริสต์ผู้เป็นพระวิญญาณ) — ยช.20:22; อชด.33:11ก, 14:
 - (1) เรื่องเดียวที่เราควรกลัวก็คือกลัวสูญเสียการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา — 2กธ.2:10; เทียบ อฟ.4:30; 1ธซ.5:19.
 - (2) “เมื่อผ่านไปสองวัน พระองค์จะทรงชุบชีวิตเรา และในวันที่สาม พระองค์จะทรงตั้งเราขึ้น เพื่อเราจะมีชีวิตอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ (หรือ ในการสถิตอยู่ของพระองค์)” (ฮซอ.6:2) — ความเที่ยงแท้ของวันที่สามคือตัวตนหรือการสถิตอยู่ของพระคริสต์ผู้เป็นขึ้น พร้อมด้วยความเที่ยงแท้แห่งการเฟื่องฟู (ฮบม.3:2).
2. การได้รับพระคริสต์ทำให้เรารู้สึกว่าภายในสว่างไสวและกระจำงแจ้ง — วว.22:1; ยช.1:4; 8:12; ยอค.1:22, 26.
3. การได้รับพระคริสต์ทำให้เรารู้สึกว่าภายในได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยพระคริสต์ผู้เป็นอาหารฝ่ายวิญญาณและน้ำฝ่ายวิญญาณ

— 1กธ.10:3-4; ยส.6:57; 4:10, 14, 24; 1กธ.12:3ข, 13.

4. การได้รับพระคริสต์ทำให้เราเติบโตขึ้นในชีวิตและถูกเปลี่ยนแปลงเป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ — กซ.2:19; 2กธ.3:18; รม.12:2.
5. การได้รับพระคริสต์ทำให้เรามีพลังชีวิตและกระทำการ — ดนอ.11:32ข; กจ.1:8; 5:20; 13:1-4; 1กธ.14:31; เทียบ ยอค.3:1-3; บพส.68:11-13, 19.

IV. ถ้าจะยึดพระคริสต์เป็นทุกสิ่งและได้รับพระองค์ในทุกสิ่ง เราต้องเรียนรู้ที่จะปฏิเสธตัวเองและหันสู่วิญญาณของเราอยู่ตลอดเวลา:

1. เราต้องเข้าสู่วิญญาณของเราอย่างครบถ้วน เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระวิญญาณนั้นซึ่งเป็นความเที่ยงแท้แห่งพระกายทรงอยู่ในวิญญาณของเรา — 2ทธ.4:22; อฟ.1:17; 2:22; 3:5, 16; 4:23; 5:18; 6:18.
2. เราต้องเรียนรู้ว่าจะตั้งความคิดของเราไว้ในวิญญาณอย่างไร; พุดอีกอย่างก็คือ เราต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังในพระเจ้าและฟังฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า; เคล็ดลับที่แท้จริงของการดำเนินชีวิตคริสเตียนเพื่อการดำเนินชีวิตคริสตจักรคือ เราต้องตั้งความคิดไว้ในวิญญาณ — รม.8:6.
3. การหันสู่วิญญาณตลอดเวลาคือเคล็ดลับของการเป็นคริสเตียน; หนทางที่จะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า, รับสุขความอุดมสมบูรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า, มีชีวิตเป็นอยู่ในความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์, และมีการใช้งานอยู่ในการปฏิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่คือการฝึกฝนอยู่ตลอดเวลาในการปฏิเสธตัวเอง, สูญเสียชีวิตฝ่ายจิตของเรา, และหันสู่วิญญาณของเรา — 2กธ.3:3, 6, 16—4:1; 2ทธ.4:22; ฟป.1:19; รม.8:16.
4. การงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เรากระทำโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือการงานที่เริ่มจากวิญญาณและลงเอยที่วิญญาณ; การงานนี้เริ่มจากวิญญาณของเราและลงเอยที่วิญญาณของผู้อื่น — 1กธ.2:4-5, 13, 15; 2กธ.3:6; 13:3; เทียบ บพส.42:7ก.
5. เรามีวิญญาณเพื่อติดต่อกับพระเจ้าและต้อนรับพระเจ้า มีจิตเพื่อจะดำเนินชีวิตออกซึ่งพระเจ้าและสำแดงพระเจ้า; การรับพระเจ้าเข้ามา, ดำเนินชีวิตออกซึ่งพระเจ้า, และสำแดงพระเจ้าควรเป็นความยินดี, ความรื่นเริง, และความบันเทิงของเรา — ยส.4:10, 14, 24; 6:57; ลก.1:46-47; 1กธ.10:31.
6. จิตถูกพระเจ้าเนรมิตสร้างโดยมีจุดประสงค์เพื่อมาสำแดงพระองค์ ไม่ใช่ให้มีการรับสุขและความรักชอบของตัวเอง; ในแผนการบริหารของพระเจ้าไม่มีการรับสุขที่เห็นแก่ตัวแต่อย่างใด; การปฏิบัติของเปาโลคือการแจกจ่ายความอุดมสมบูรณ์ของพระคริสต์เป็นพระคุณแก่ผู้เชื่อทั้งหลายให้พวกเขาได้รับสุข — ยนช.1:26; 2:7; อฟ.3:2.
7. การปฏิเสธตัวเองหมายถึงการปฏิเสธละทิ้งความปรารถนา, ความรักชอบ, และการเลือกสรรของจิต; ความบาปประการแรกของมนุษย์คือการทำอะไรบางอย่างเพื่อตัวเอง เพื่อทำให้ตัวเองพอใจ — ยนช.3:1-7.
8. ทุกสิ่งๆ ที่ออกมาจากตัวเอง (ความคิด, อารมณ์, และความตั้งใจแห่งจิตที่ตกต่ำของเรา) ล้วนเชื่อมโยงกับซาตานและบรรดาผีโสโครก — มธ.16:21-27:
 - (1) ในฐานะภรรยาที่ไม่บริสุทธิ์ผู้ดมของพระยะโฮวา อิสราเอลจึงชั่วร้าย; เราต้องตระหนักว่าทันทีที่เราละทิ้งพระเจ้า เรายังก็สามารถทำชั่วได้ทุกอย่าง — ฮซอ.44:1; อฟ.4:17-21.
 - (2) เราต้องตระหนักว่าถ้าเราไม่คงอยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในวิญญาณของเรา เราก็สูญเสียการสถิตอยู่ของพระเจ้าและสามารถที่จะอยู่ในเนื้อหนังและประพตติตัวแบบเดียวกับผู้คนที่อยู่ฝ่ายโลก — ฟป.2:1-2; 1ยส.1:3; อฟ.4:17-19; ยนช.20; เทียบ 12:11-13; 13:18.
 - (3) การวางเว้นจากการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในวิญญาณของเราจะก่อให้เกิดความเสียหายเกินกว่าที่เราจะรับได้; สิ่งที่จะปกป้องเราได้ไม่ใช่ตัวเอง แต่เป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้า — 1ยส.1:3; เทียบ บพส.31:20.
9. การอธิษฐานคือการปฏิเสธตัวเองที่แท้จริง:
 - (1) อันที่จริงเราไม่จำเป็นต้องอธิษฐานยาวๆ เลย; แคร์องว่า “โอ องค์พระเยซูเจ้า” ก็เพียงพอแล้ว; กระทั่งการอธิษฐานสั้นๆ อย่างนี้ก็ยิ่งหมายความว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่เป็นพระคริสต์” — รม.10:12-13; มต.2:20.
 - (2) การอธิษฐานของเราอย่ามเป็นพยานว่าเราไม่ใช่ความพยายามของตัวเองเพื่อจัดการกับสถานการณ์นั้น (เพื่อจะ “ขับผี”) แต่เราปรับใช้พระคริสต์ — มก.9:14-29.

- (3) การอธิษฐานคือการมีภาคปฏิบัติตามนิมิตที่ว่า พระคริสต์พร้อมด้วยการตายและการเป็นขึ้นของพระองค์คือการแทนที่ของเรา เพื่อเราจะถูก “แปรสภาพเป็นพระคริสต์” อย่างครบบริบูรณ์เพื่อจะทำให้พระทัยปรารถนาของพระเจ้าได้อิ่มหนำ — ข้อ 2-13.